

1

Dětství

Jedna maminka a jeden tatínek měli dva chlapečky. Jeden se jmenoval Toník, ale říkalo se mu od určité doby Voník, pak dokonce s nástupem sprejových voňavek Sprejda. Mladší se jmenoval jinak, ale protože se mu říkalo přezdívkou odjakživa, tak postupně rodina jeho skutečné jméno zapoměla.

Chlapci to byli hodní a šikovní. I když s určitými rozdíly. Sprejda si například každý den vymyslel nějakou hru a sám ji i hrál, sám se i pochválil, a když zlobil, sám si i nařezal. Rodina o něm proto někdy dlouhé dny ani nevěděla a netušila, čím se zabývá.

SPREJDA

Jsi moc hodný!

Zlobíš!

Zato druhý z chlapců byl hotový neposed! Kudy po bytě šmejdil, tam něco vyvedl. Obvykle vysypával hlínu z kořenáčů, anebo si alespoň uplácál takovou tuhou kašičku z odpadků, které maminka nechávala v kuchyni. A tak není divu, že se mu říkalo nejprve žertem, a pak už i jen tak Praslík Praslík, později již natrvalo Praslík. Ale vůbec to nebylo míněno zle! Právě naopak, všichni jej měli moc rádi. Ostatně úplně stejně jako Sprejdu. Prostě docela a úplně stejně.

Praslík se od rána do večera spokojeně popelil po bytě, a pokud maminka zrovna ten den nechtěla mít uklizeno, tak o něm nevěděla.

Časem si rodiče zvykli, že je lepší mít doma klid a tak trochu nepořádek, než se s Praslíkem pořád o něčem dohadovat.

Problémem pak už zůstávala jen strava, protože oba chlapci měli, co se jídla týče, zvláštní zlozvyk. Chtěli je stále.

Ale i to se rychle vyřešilo, jakmile si rodiče navykli příjemnému stereotypu každodenních prací. Chlapci totiž dostávali konzervy...

To vám bylo tak, že tatínek pracoval jako vrchní kerbíř v meterním úřadu.

„Co je to kerbíř? A co je to meterní úřad?“ ptali se jistě kdysi zvědavě chlapci. Když ale odpovědi bylo obvykle jen to, že se tatínek moc a moc hloubavě zadíval do dálky a jen tak mávnul rukou, přestali se ptát.

Naštěstí jim hodná maminka vysvětlila, že tatínek pracuje v meterním úřadu již od mládí a jako každý kerbíř dostává denně na stůl spousty různorodých věcí, které

PRASLÍK

Tatínek

poměří a zapíše, a to s takovou vytrvalostí a pečlivostí, že jedinou možností, jak si udržet svůj velmi slušný plat, místo aby se dočista pomátl, bylo vlastně jen zapomenout postupně na všechno, včetně smyslu a podstaty vlastní práce.

Od toho dne chlapci přestali na unaveného otce do-
tírat.

Ostatně vždy, jakmile přišel domů, tak jim otevřel konzervy, pozdravil se s maminkou, která šla na noční, vysvětlil chlapcům, že mají ještě spoustu místa na hraní na zemi, protože stůl již byl plný, a šel si odpočinout. Chlapcům to vyhovovalo.

Sprejda se radostně přejechl a Praslík si zase stavěl z prázdných konzerv věžičky. Jednou potřebovali velké množství obalů, a tak si Praslík, který poctivě vyjídal do posledního zbytku, přivodil těžký úžer. Musel pár dnů le-
žet, chodit mockrát na záchod a nejíst. Bylo to strašné.

Ale stavění věžiček to neohrozilo.

Jenže běda, když spadly!

Ihned tu byli sousedi odspodu; tamten drsně lamento-
val nad tím a ten zase lamentoval nad oběma chlapci a se-
bral jim plechovky. Spíše jen tak, aby se jako něco udělalo. No a tatínek beztak zase dál házel konzervy do otvoru, který tu zbyl z dávných dob jako šachta, kudy se házelo prádlo rovnou do prádelny... Tam dnes byl ale velký koš na konzervy. Samozřejmě, že to nikomu nemohlo vadit, protože tatínek pravidelně nádoby vyvážel, ale hlomozilo to, a většina lidí měla pocit, že jakmile něco dělá randál, je to třeba zakázat.

Proto zanedlouho opět zvonili sousedé, tentokrát ti, co bydleli nahoře, a stěžovali si, že zase slyšeli, jak tatínek něco hází někam pod světlík, kde to určitě tak strašně páchne, že se nad ním nedá bydlet.

Tatínek je vyslechl, vysvětlil, že je to jinde, nikoli ve světlíku, že to nemůže smrdět... a pro klid sousedů pak pokaždé zahrozil kamsi do prostoru směrem k oběma chlapcům a šel si zase lehnout.

Když se po nějaké době vrátil, tak jim lehce vyčinił, proč jej neprobudili, když vědí, že musí jít spát. Pak se uklidnil, oběma chlapcům se ze srdce omluvil a obou se optal, jakou by chtěli povědět pohádku. Toho se chlapci báli.

Tatínkovy pohádky byly strašlivé. Ani jeden z nich neřušil, o čem přesně jsou, a když skončily, měli kluci v duši takový smutek, jako když se v lidském životě něco nenaplní nebo ztratí a nikdy se to nevrátí.

Ale tatínka a maminku měli pořád moc a moc rádi. Ani jeden z nich nějakým záhadným způsobem nezpůsobili nic zlého, ba ani nepříjemného. Nanejvýš přísného. A často se oba rodiče smáli. I když tatínek trochu nejistě a plaše a maminka tak, aby se jí to vešlo do šestnácti výdechů za minutu.

A někdy – ale jen výjimečně – je dobrák tatínek nechal bez umytí i převlečení, vzal je oba do postýlky a dlouze jim povídal další napínavé příběhy z práce, dokud oba spokojeně neusnuli, protože neměli dost sil pokračovat.

Tatínkovy napínavé příběhy byla právě to, co v chlapcích vyvolávalo nejprve zdvořilý nezájem, později pobavení spojené s jakýmkoli zastavením tatínka, a nakonec

s nalezením jakékoli činnosti, kterou by chlapci mohli dělat proto, aby příběhy neslyšeli.

Samozřejmě, nejprve tu byly pokusy zahrabat se pod peřinu, ucpat se špuntíkem, zahrát si s tatínkem na šakala Šáláka, který má místo obojku kolem krku lepenkový obojek kolem pusy.

Tatínek ještě, než chlapci dospěli a správně zjistili, že trochu problémů snést musí již jen proto, aby zde zbyl prostor pro radost z věcí ostatních, seznal, že cosi nehraje. Jednak tu byl poměrně malý zájem chlapců dosáhnout, aby splnil, co slíbil, jednak schopnost nevydržet v prostoro-
rově vymezeném poli a naslouchat.

Na druhé straně cítil, že chlapci jsou zvláštním způsobem spokojeni.

Proto jednou nad tím vším sám mávnul rukou kamsi do dále... a hle Praslík ihned po něm. A vzápětí i bratr! Chlapci s nadšením cítili, že poznávají u tatínka skutečně ty správné a důležité věci, a na pohádce již tolik nesešlo. I tatínek byl nadšený, dojímalo jej to. Jak se v tu chvíli zapřísahal, že jim druhý den nevynadá! Že prostě vůbec nikomu nevynadá!!! A to už bylo velmi vážné rozhodnutí.

A tak se poslouchání pohádek nakonec pomalu proměnilo v radostné posezení s tatínkem. I pro něj to byla velká úleva. Ono totiž slíbit chlapcům, že jim bude vyprávět o dobrodružstvích z práce, se ukázalo jako nemoudré.

A navíc zde tatínek vždy narazil na to, že si vlastně přesně nepamatuje, co zrovna v práci bylo, tím méně, aby si pamatoval nějaká dobrodružství. Jediné, co ale uměl brilantně, bylo vymyslet šikovný a lákavý název. Třebas:

Jak všichni utíkali... anebo Jak málem hořelo... či Jak se v kanceláři objevil jedovatý brouk. Na děj sice již nedošlo, ale tatínek, muž spravedlivý a čestný, se snažil svému slibu dostát, vždy sesmolil správná spojení podnětu a přísudku a ve zbytku vět chlapcům nabídl citoslovce anebo dokonce i mlčení.

S jakým překvapením se ale setkal!

Již další den si chlapci vyžádali, ať jim povídá příběh *Jak mlčeli*. A tatínek vděčně souhlasil.

Pro chlapce to bylo zprvu málo obvyklé. Ale pak si uvědomili, že na rozdíl od jiných dětí mají najednou tatínka úplně sami pro sebe, radostně si spolu mlčí a tatínek je má moc rád.

Oproti tomu maminka pracovala celou noc.

Byla zavíračka.

Zatímco otec paradoxně konzervy doma otvíral, maminka se živila jako zavíračka-specialistka na lince při uzavírání konzerv.

Brala nejraději noční směny, protože práce to byla tak úmorně jednoduchá, že stačilo jen jednou za zhruba čtyři vteřiny zmáčknout tlačítko a pak překontrolovat, zda velký desetivíčkovač přicucel všechna víčka na kelímky a po lince přijely nové nádoby.

Maminka dobře pochopila, co je souhra těla a duše, a záhy rozpoznala, že se potřeba zmáčknout tlačítko shoduje více méně s intervalem dýchání.

Proto stačilo posunout vysokou židli těsně k pásu, opřít se břichem o velký zelený kroužek, a zvolna dýchat.

Maminka

□□ 000 123

